

Σεβαστή' μου Ἐρχομένε,

Ἀπειράνως ἤνδον σπὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ σάντοδε ἀσείδον ἴως
 εὐδυχίας ἰού καὶ ἑὰς ἡδὴ δύο στυμὰς παρὰ' μόνας. Ἡ
 Σεβαστή' μου Ἐρχομένε ἀνυπαρξάινει σπὸς ἐμὰ ἰὸν φησὶ σόφον
 Πατέρα, χρεῖαν ἰοισὸν ἔχω καὶ ἑὰς ἡδὴ ὅλλας στυμὰς
 ὅτ' αὖ καὶ ἴσως παρ' Αἴδου μίαν συμβουρὴν, πάντοδε μὲν
 ἑὰς ἐπεδαφηνύσσει, μὴ μὲν ἑὰς στερήσιντε ἰοισὸν ἰούρα
 οὐδὲ πρὶον παρ' ἄλλοι' οὐδὲ ἔχω χρεῖαν ἰούτων, καὶ
 Χαρίτατέ' μου μισρὰν συνένειξεν.

Καὶ εἰδὼν σπὸς ὑμᾶς ἔμαθα μ' αἶψαν γένων μου
 ὅτι ἦτοδε ἀδράδερσος, εὐχομαι ὥτε ἢ μισρὰ αὐτῆς καουχία
 καὶ παρέχῃ ὅσον ἰαχίαν, ὥτε καὶ μὴν ἀδενήσῃ ἰο' ἔδω
 καὶ ὅποιον ἔχει ἰούων ἀνάμνη ἰὸν στυμὸν ὑμῶν
 ἰὸν Σεβαστῆ' μου Ἐρχομένε ἑὰς. Ἡ ἰαχία ἀνάρρῳ-
 σὶς ἑὰς εἶναι ἰο' ἀνδραγόμενον ἰὸν δερμοτέρων εὐχῶν
 ἰού ὡς Πατέρα σεβομένου ὑμᾶς καὶ ὡς γού ὅλλω
 ἀποσομένου

Παρασκευῇ ἐνδράας.—

Σπασόπου